

CRISTINA CALDERER

JOSEP LLUÍS CHALÉ Després d'entrar a treballar com a grum a principis dels 60, s'ha passejat durant quatre dècades per les diverses oficines de Barcelona, primer com a interventor i després com a delegat. Segons ell mateix i els seus companys, el seu fort ha estat el contacte amb el públic, gràcies, diuen, a la seva loquacitat i simpatia.

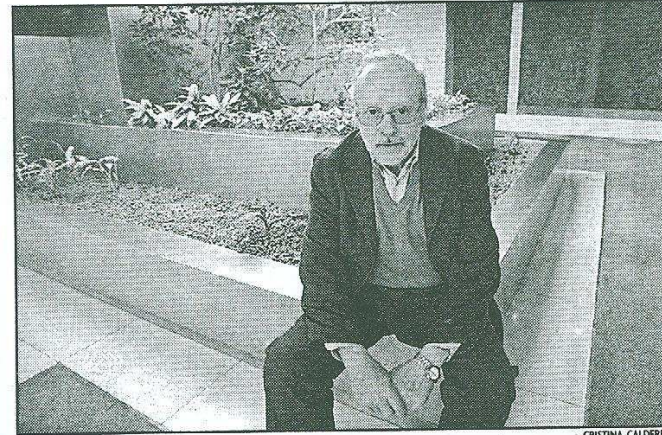
■ Quan Josep Lluís Chalé començava la seva trajectòria a La Caixa, l'aleshores cap de personal el va enviar a la sucursal de la ronda de Sant Antoni. "Molts l'anomenaven *galeeres*, pel volum de feina que hi havia en l'oficina, al costat del mercat". Anys més tard, el 1971, va exercir d'interventor al Carmel, el 1975 va començar a fer d'interventor a Zona Franca, el 1977 de delegat a Vallcarca, el 1982 a Mallorca/Balmes, el 93 a Pla de Palau, fins al 98, any en què es va jubilar. Recorda amb una precisió quirúrgica i amb molt d'orgull totes les dates i les circumstàncies. Entre els episodis importants, per ell, hi ha el fet que La Caixa "va obtenir un gran prestigi quan va respectar els saldos dels comptes un cop acabada la Guerra. Va ser una

de les poques empreses que ho va fer i la gent va entendre de seguida que allò era una mostra de fiabilitat". Hi havia una secció específica, després de la contesa, per recalculer amb les operacions legítimes per no devaluar els diners dels impositors, "cosa que no va fer la banca"... A Chalé no li agradava la central, volia "veure gent". No sense sorneguèria, defineix la diferència entre els empleats de la central i els d'oficines: "Els primers no estan tan pressionats". Assenyalava el canvi "bestial" que ha afrontat la seva generació quant a mètodes de treball, i puntualitza que el "senyor Vilarasau" (un dels pocs que en la conversa rep tractament de cortesia), el va avisar que la transformació que es produirà a partir d'ara "encara serà més important".

Quatre homes i un destí

M.M.
BARCELONA

Amb una memòria prodigiosa gens aliena a les quilomètriques llistes de sumands que havien de calcular abans que arribessin els ordinadors, aquests quatre antics empleats recorden que, "a Catalunya no hi ha cap ciutadà que no compti amb la Moreneta, el Barça i La Caixa". Utilitzaven plomí, assecant i rascador amb mans artistes per gestionar un portafolio de productes més aviat escàs (llibreta i préstec, bàsicament). Més tard potents ordinadors i productes sofisticats. Escoltant-los, és fàcil imaginar quan el Garcia, el Petxuiguín, tocava amb el pit la pilota quan jugaven al futbol. Fins i tot, als anys seixanta, es van improvisar partits de futbol al soterrani-arxiu de l'oficina de Sant Antoni. O les quintades als novells, com la d'enviar-los a un altre pis a buscar "la màquina de quadrar balanços" (un estri que mai no ha existit i que podia ser substituït per qualsevol trasto vell que pesés com un remordiment). "Hi hem pentat molt", recorden, còfics, abans de confessar: "Però ens ho hem passat tan bé..."

CRISTINA CALDERER

JOAQUIM CARBÓ Conegut com a escriptor prolífic i d'èxit, molta gent no sap que durant quaranta anys va ser un dels responsables de la secció de personal de La Caixa, tot i que va entrar per "pastera", la secció d'estalvi, el 1949. Es nota que gaudeix recreant el seu inacabable i hilarant anecdotari.

■ Com a "bon taquígraf", li van encomanar de "complementar" una persona que per una seqüela de la guerra tenia dificultats per escriure. El conflicte va esclatar quan aquell company va perdre la paciència perquè no entenia ni un borrall dels gargots que en Carbó escrivia amb el prestigiós mètode Garriga. Carbó agraeix infinitament el fet que l'horari i les condicions de feina li hagin permès de desenvolupar la seva ingent tasca literària, tot i que també recorda amb un cert esperit gamberro algunes circumstàncies de fa força anys. "La Caixa als anys 40 era molt carca". Recorda, contenint el riure, un empleat -en diu el nom- que era empresari de revista, i que en va muntar una que es deia *Si Eva fuera coqueta*, que es va representar al Paral-

lel. Aquest empleat va haver de plegar una temporada perquè no encaixava amb el perfil exigent. Carbó també relata com n'era de ben vist anar a la processó del Corpus. "Si haves faltat, per exemple, per examinar-te, quan et preguntaven si aniries a la processó, quedava fatal si t'havien donat permís per a una cosa i no complies amb l'altra. Això sí, aprofitàvem per cremar amb el ciri l'americana del de davant". I no falta el capítol d'ensurts, com el d'aquell dia, jugant amb les nòmines, que reunien 11 milions de pessetes. Amb la finestra oberta, algú va xutar un sobre amb un milionet a dins, que va anar d'un pèl que no cau al carrer Jonqueres. "Si hagués caigut al carrer, crec que ens hi hauríem llançat nosaltres també, per aquella finestra".